

Πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή

[και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

«Μία ερώτηση ακόμα,

πάτερ Μάξιμε», είπε ο Γιάννης. «Όταν η ψυχή διαχωρίζεται από το σώμα, αυτή που θα βρίσκεται μέχρι την τελική Ανάσταση; Τι θα κάνει; Εξελίσσεται, ή παραμένει, ας πούμε, σε μια κατάσταση βαθέος ύπνου;»

«Άλλη μία λογική ερώτηση! Δυστυχώς, δεν μπορεί να απαντηθεί με τη λογική. Η έννοια του χώρου ανήκει στον υλικό κόσμο.

Έτσι το ερώτημα “πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή Ανάσταση” μπορεί να απαντηθεί μόνο με αυτό τον τρόπο: “Θα είναι στον κόσμο των πνευμάτων όπως και οι άγγελοι”. Είναι ένας κόσμος πέρα από το χώρο και το χρόνο. Εδώ μιλάμε για έναν ριζικά διαφορετικό κόσμο, μία ριζικά διαφορετική διάσταση, που είναι πέρα από την ικανότητα μας να τη γνωρίσουμε -να μη γνωρίσουμε με τη λογική, δηλαδή. Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει με Λόγια αυτό τον κόσμο που βρίσκεται πέρα από το χώρο και το χρόνο. Ταυτόχρονα, σ’ αυτή την περίοδο της αναμονής, υπάρχει, θα λέγαμε, μία εξελικτική πορεία της ψυχής προς τον Θεό. Πρόκειται για μία δυναμική πορεία, καθώς η ψυχή προχωρεί προς το μεγαλείο του Θεού».

«Έτσι, η ψυχή συνεχίζει να αναπτύσσεται», είπα. «Δεν βρίσκεται εν υπνώσει, σε κάποια κατάσταση “συντήρησης” περιμένοντας τη Δευτέρα Παρουσία».

«Σωστά. Αυτό λένε οι άγιοι πατέρες. Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, αν η ψυχή βρισκόταν σε κατάσταση αδράνειας ή στάσης, τότε σε κάποια φάση θα αισθανόταν κόπωση και ανία στην ενατένιση του Θεού, ανεξάρτητα από το πόσο καλός και ωραίος είναι ο Θεός. Όταν είμαστε συνεχώς συγκεντρωμένοι σε κάτι χωρίς αλλαγή, αναπόφευκτα δημιουργείται κόπωση και έλλειψη ενδιαφέροντος. Ο άνθρωπος όμως προχωρεί σε μία δυναμική πορεία προς έναν Θεό που είναι άπειρος.

Η ζωή του ανθρώπου μέσα σ' αυτό τον άπειρο “χώρο” του Θεού είναι μία συνεχής και αδιάλειπτη κίνηση που οδηγεί, για να το πούμε έτσι, από τη μία έκπληξη στην άλλη, καθώς της αποκαλύπτεται το μεγαλείο του Θεού. Γι' αυτό οι άγιοι, όπως και οι άγγελοι, δοξάζουν ακατάπαυστα τον Θεό, γιατί παρακολουθούν συνεχώς το μεγαλείο της αγάπης Του καθώς ξετυλίγεται μέσα στην καρδιά τους. Έτσι, και πάλι έχουμε να κάνουμε με μία εξελικτική κίνηση μέσα στο άπειρο μεγαλείο του Θεού. Δεν είναι μία στατική κατάσταση που προκαλεί ανία. Ταυτόχρονα, όμως, είναι μία στάση».

«Τι σημαίνει αυτό το παράδοξο;» ρώτησα.

«Είναι εξέλιξη και στάση ταυτόχρονα, Κυριάκο», απάντησε ο πατήρ Μάξιμος. «Ενώ στέκεσαι ενώπιον του Θεού κινείσαι προς τον Θεό• και αντίστροφα». «Δεν μπορούμε να πούμε ότι η ψυχή είναι τοποθετημένη σε ένα συγκεκριμένο σημείο, σε μία προκαθορισμένη και σταθερή τρόπον τινά θέση, γιατί, όπως ήδη ανέφερα, αυτό θα σήμαινε κορεσμό και ανία. Ταυτόχρονα, η ψυχή βρίσκεται σε μία συνεχή κατάσταση διαρκούς πορείας».

«Αν ισχύει αυτό για τον κόσμο, φανταστείτε σε ποσό μεγαλύτερο βαθμό ισχύει για την επιδίωξη της γνώσης του Θεού», πρόσθεσε ο πατήρ Μάξιμος.

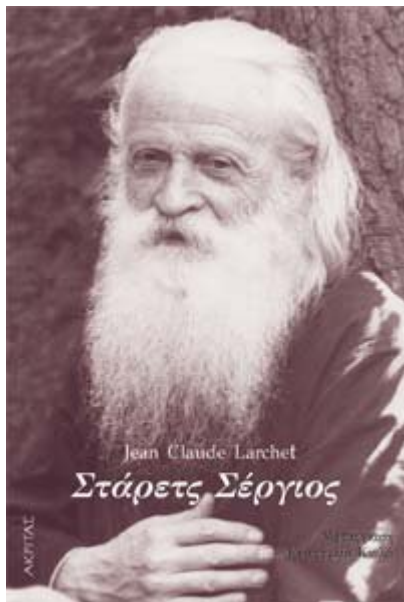
«Γι' αυτό, ο Απόστολος Παύλος μας έδωσε αυτά τα λόγια, ότι ο δρόμος μας προς τον Θεό προχωρεί από δόξα σε δόξα και από έκπληξη σε έκπληξη, σε μία διαδικασία που δεν τελειώνει ποτέ. Επομένως, ο άνθρωπος μετά το θάνατο συνεχίζει να διατηρεί τις δυνάμεις της συνειδητότητάς του, και μπορεί να συνεχίσει να επικοινωνεί με τον Θεό. Δεν εννοώ ότι η ψυχή θα προσεύχεται στον Θεό ζητώντας αυτό ή εκείνο το αντικείμενο, ή αυτή ή εκείνη τη χάρη.

Όταν λέω προσευχή, εννοώ την ενέργεια που ενώνει τους ανθρώπους με τον Θεό. Με αυτό το είδος προσευχής, οι νεκροί μπορούν να επικοινωνούν με ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή, με τον ίδιο τρόπο που επικοινωνούμε και προσευχόμαστε για τις

ψυχές των νεκρών. Γι' αυτό έχουμε τα μνημόσυνα. Είναι ο τρόπος που χρησιμοποιούμε για να επικοινωνούμε, με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, με εκείνους που έχουν φύγει ήδη για το μεγάλο ταξίδι».

Απόσπασμα από το βιβλίο Δώρα της Ερήμου, Gifts of the Desert, Κυριάκου Μαρκίδη, καθηγητή Κοινωνιολογίας του Μείν, εκδόσεις Διόπτρα

Ο στάρετς Στέργιος για τους κεκοιμημένους

Πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή Ανάσταση. -Αέναη επΑνάσταση

Παράλληλα, σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, ο πατήρ Στέργιος ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα προκειμένου να βοηθήσει το ποίμνιο που ο Θεός του εμπιστεύθηκε. Διέσχισε ασταμάτητα το Παρίσι και τα προάστια με σκοπό να επισκεφθεί αρρώστους και ηλικιωμένους, να βοηθήσει απόκληρους, να παρηγορήσει θλιμμένους, να προπέμψει ετοιμοθάνατους.

Ανταποκρινόταν πάντοτε σε εκείνους που, σε οποιαδήποτε περίπτωση, επιζητούσαν την παρουσία του, ας συμβουλές του και την προσευχή του. Έκανε τα πάντα για όλους και ήταν εξ ολοκλήρου διαθέσιμος, αφιερώνοντας στους άλλους τον χρόνο του χωρίς ποτέ να τον υπολογίζει. Έμενε στο σπίτι του μόνο όταν έπρεπε να απαντήσει στα πολυάριθμα γράμματα που του έστελναν ή για να συνομιλήσει στο τηλέφωνο επί ώρες με όλους εκείνους που, απ' τη Γαλλία και το εξωτερικό, ζητούσαν τη βοήθεια του.

Αυτή την αγάπη προς τον πλησίον ο πατήρ Στέργιος την εκδήλωνε και προς εκείνους που είχαν εγκαταλείψει τον παρόντα κόσμο: η προσευχή για τους κεκοιμημένους κατείχε ιδιαίτερη θέση τόσο μέσα στη ζωή του ως μοναχού, όσο

και στη δραστηριότητα του ως ιερωμένου. Ο μεγάλος αριθμός των κεκοιμημένων που ήθελε να μνημονεύει κατά τη Λειτουργία της Κυριακής, είχε ως αποτέλεσμα η Προσκομιδή να ξεκινά γύρω στις οκτώ και μισή, και η Λειτουργία μετά τις έντεκα.

Επιπλέον, κατά τις ημέρες που η Εκκλησία ιδιαίτερα μνημονεύει τους κεκοιμημένους, οι ακολουθίες διαρκούσαν πάντοτε περισσότερο στον ναό της Vanves, καθώς ο πατήρ Σέργιος συνήθιζε να διαβάζει από διάφορα φύλλα χαρτιού - κιτρινισμένα τα περισσότερα από την πολυκαιρία, και σχεδόν κατεστραμμένα από την πολυχρησία -ολόκληρες λίστες με ονόματα όχι μόνο οικείων του ή προσφάτως τεθνεώτων, αλλά και όλων των αποθανόντων ενοριτών από την αρχή ακόμη της συστάσεως της ενορίας, καθώς και ανθρώπων που γνώριζε από αλλού και οι οποίοι είχαν αποβιώσει. Έτσι, χιλιάδες ήταν αυτοί που μνημόνευε ο πατήρ Σέργιος και για τους οποίους επικαλούνταν τη λυτρωτική Χάρη του ελεήμονος Θεού.

Πράγματι, για τον πατέρα Σέργιο οι νεκροί ήταν πάντοτε παρόντες, και δεν υπήρχε καμιά ασυνέχεια ανάμεσα στον κόσμο των ζώντων και τον κόσμο των κεκοιμημένων. Όλοι, ζώντες και τεθνεώτες, βρίσκονται ταυτόχρονα μέσα στην Εκκλησία, που υπερβαίνει τον χρόνο, γιατί αποτελούν ζωντανά μέλη του Σώματος Εκείνου που είναι η Αιώνια Ζωή. Όλοι τους αξίζουν την ίδια προσοχή και την ίδια αγάπη...

Απόσπασμα από το βιβλίο «Ο στάρετς Στέργιος»

του Jean- Claude Larchet, Εκδόσεις Ακρίτας

Η μνημόνευση των νεκρών,

οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου

Πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή Ανάσταση. -Αέναη επΑνάσταση

...Ρωτάτε, γιατί μνημονεύουμε τους «κεκοιμημένους». Γιατί έτσι διδαχθήκαμε από την αγία Εκκλησία μας. Γιατί έτσι παραλάβαμε από τους θεοφώτιστους και πνευματοφόρους πατέρες μας. Γιατί έτσι γινόταν και γίνεται σε όλους τους χριστιανικούς αιώνες, από την αποστολική εποχή μέχρι σήμερα....

Όσο για κείνον τον φιλοτάραχο, που όλο τέτοια θέματα σκαλίζει, πέστε του θαρρετά: Άκου, ανόητε! Οι νεκροί ζουν! Και η επικοινωνίας μας μαζί τους δεν έχει διακοπή! Δεν προσευχόμαστε αδιάκριτα για όλους τους ζωντανούς αδελφούς μας χριστιανούς, ανεξάρτητα από την αρετή ή την κακία τους; Ε, λοιπόν, έτσι προσευχόμαστε και για όλους τους «κεκοιμημένους», ανεξάρτητα από το αν συναριθμήθηκαν - ΚΑΤΙ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΕ ΕΜΑΣ -με τους δίκαιους ή τους άδικους.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. Πριν την τελική κρίση, όσο ακόμα δεν έχουν χωριστεί τα <πρόβατα> από τα <ερίφια> (Ματθ, 25:33), όλοι οι πιστοί, ζωντανοί και <κεκοιμημένοι> αποτελούμε ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Και όλοι, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, επικοινωνούμε αγαπητικά. Ο θάνατος δεν μας χωρίζει!

Σε τι τους ωφελούν οι προσευχές μας, αφού έχει «ήδη αποφασιστεί» η κατάταξή τους είτε στον παράδεισο είτε στην κόλαση; αναρωτιέστε. Αλλά μέχρι τη γενική κρίση, ο κολασμός μιας ψυχής δεν είναι οριστικά αποφασισμένος. Ώσπου να αποφανθεί τότε ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΑ ο μόνος Κριτής, κανέναν δεν μπορούμε να θεωρούμε

τελειωτικά καταδικασμένο. Γι' αυτό, ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΙΡΗ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΝΑ ΕΛΕΗΣΕΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΣΕΒΕΙΑ.

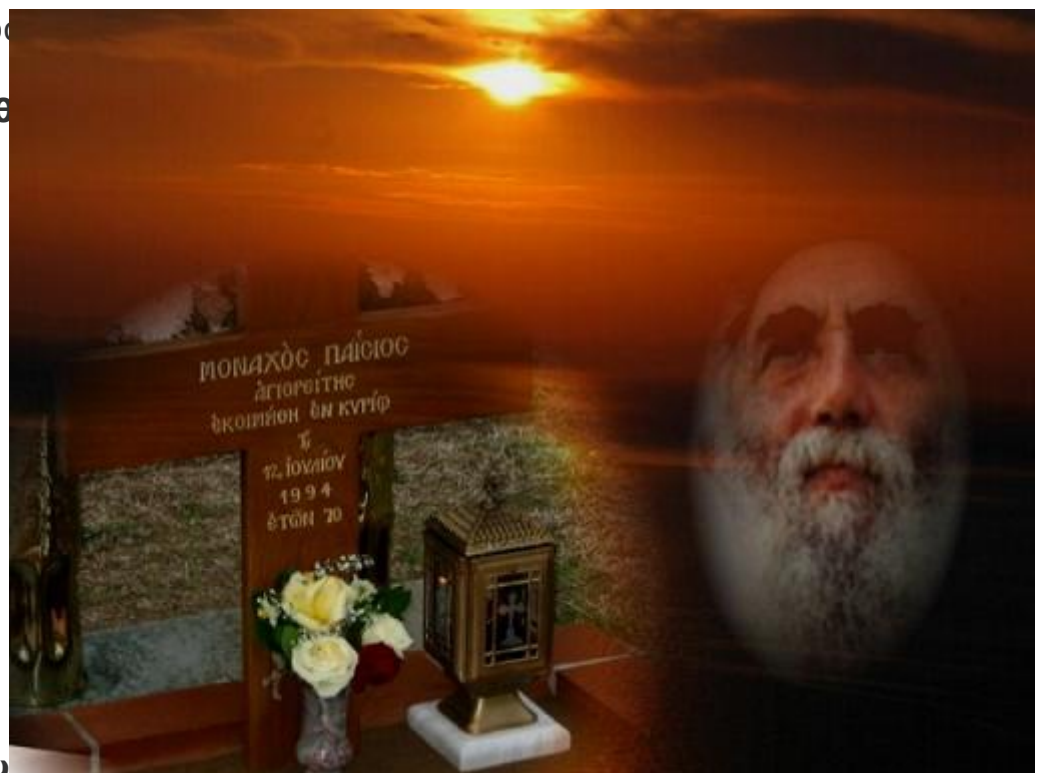
Ρωτάτε: επιτρέπεται η μνημόνευση (στη Θεία Λειτουργία ή σε παρακλήσεις ή με τρισάγια και μνημόσυνα) των αλλοπίστων και των αιρετικών; Η απάντηση είναι: ΟΧΙ. Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν τους γνωρίζει, αφού δεν έγιναν ποτέ μέλη της (ή αρνήθηκαν την Ορθόδοξη πίστη και ξεβαπτίστηκαν, με το ενταχθούν ή να συμμετάσχουν σε αιρετικές ή παραθρησκευτικές ομάδες), και γι' αυτό δεν τους μνημονεύει.

Βέβαια, προσεύχεται γενικά για την επιστροφή εκείνων που είναι ακόμα ζωντανοί.

Μπορούμε, όμως, στην ατομική μας προσευχή, να παρακαλάμε το Θεό για τη σωτηρία επωνύμων, συγγενών και γνωστών, αλλοπίστων, ετεροδόξων, αθέων κλπ.

Χειραγωγία στην πνευματική ζωή, του Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου, Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής, 2006, έκδοση έβδομη (7η) Η μνημόνευση των νεκρών, οσίου Θεοφάνους

Ο Θ

Γέροντος Παΐσιου

Πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή Ανάσταση. -Αέναη επΑνάσταση

«Είναι πολύ βαρύ, μετά από όσα έκανε ο Θεός για μας τους ανθρώπους, να πάμε στην κόλαση και να Τον λυπήσουμε. Ο Θεός να φυλάξη, όχι μόνον άνθρωπος αλλά ούτε πουλί να μην πάη στην κόλαση».

Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο άνθρωπος στην πραγματικότητα δεν πεθαίνει. Ο θάνατος είναι απλώς μετάβαση από την μια ζωή στην άλλη. Είναι ένας αποχωρισμός για ένα μικρό διάστημα, Όπως, όταν πάη κάποιος, ας υποθέσουμε, στο εξωτερικό για έναν χρόνο, οι δικοί του στενοχωριούνται, γιατί θα τον αποχωρισθούν για έναν χρόνο, ή αν λείψη δέκα χρόνια, έχουν στενοχώρια για τον αποχωρισμό των δέκα χρόνων, έτσι πρέπει να βλέπουν και τον αποχωρισμό από τα αγαπημένα τους πρόσωπα με τον θάνατο.

Αν πεθάνη, ας υποθέσουμε, κάποιος και οι δικοί του είναι ηλικιωμένοι, να πουν: «Μετά από καμμιά δεκαπενταριά χρόνια θα ανταμώσουμε». Αν είναι νεώτεροι, να πουν: «Μετά από πενήντα χρόνια θα ανταμώσουμε». Πονάει φυσικά κανείς για τον θάνατο κάποιου συγγενικού του προσώπου, αλλά χρειάζεται πνευματική αντιμετώπιση.

Τι λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα»[51]. Πόσες φορές λ.χ. θα τον έβλεπε εδώ στην γη; Κάθε μήνα; Να σκεφθή ότι εκεί θα τον βλέπη συνέχεια. Μόνον όταν δεν έχη καλή ζωή αυτός που φεύγει, δικαιολογούμαστε να ανησυχούμε. Αν λ.χ. ήταν σκληρός, τότε, αν πραγματικά τον αγαπάμε και θέλουμε να συναντηθούμε στην άλλη ζωή, πρέπει να κάνουμε πολλή προσευχή γι' αυτόν.

Η μετά θάνατον ζωή -

Οι υπόδικοι νεκροί

- Γέροντα, όταν πεθάνη ο άνθρωπος, συναισθάνεται αμέσως σε τι κατάσταση βρίσκεται;

- Ναι, συνέρχεται και λέει «τι έκανα;», αλλά «φαϊντά γιοκ», δηλαδή δεν ωφελεί αυτό. Όπως ένας μεθυσμένος, αν σκοτώση λ.χ. την μάνα του, γελάει, τραγουδάει, επειδή δεν καταλαβαίνει τι έκανε, και, όταν ξεμεθύση, κλαίει και οδύρεται και λέει «τι έκανα;», έτσι και όσοι σ' αυτήν την ζωή κάνουν αταξίες είναι σαν μεθυσμένοι. Δεν καταλαβαίνουν τι κάνουν, δεν αισθάνονται την ενοχή τους. Όταν όμως πεθάνουν, τότε φεύγει αυτή η μέθη και συνέρχονται. Ανοίγουν τα μάτια της ψυχής

τους και συναισθάνονται την ενοχή τους, γιατί η ψυχή, όταν βγη από το σώμα, κινείται, βλέπει, αντιλαμβάνεται με μια ασύλληπτη ταχύτητα.

Μερικοί ρωτούν πότε θα γίνη η Δευτέρα Παρουσία. Για τον άνθρωπο όμως που πεθαίνει γίνεται κατά κάποιον τρόπο η Δευτέρα Παρουσία, γιατί κρίνεται ανάλογα με την κατάσταση στην οποία τον βρίσκει ο θάνατος.

- Γέροντα, πως είναι τώρα οι κολασμένοι;

- Είναι υπόδικοι, φυλακισμένοι, που βασανίζονται ανάλογα με τις αμαρτίες που έκαναν και περιμένουν να γίνη η τελική δίκη, η μέλλουσα Κρίση. Υπάρχουν βαρυποινίτες, υπάρχουν και υπόδικοι με ελαφρότερες ποινές.

- Και οι Άγιοι και ο ληστής;

- Οι Άγιοι και ο ληστής είναι στον Παράδεισο, αλλά δεν έχουν λάβει την τέλεια δόξα, όπως και οι υπόδικοι είναι στην κόλαση, αλλά δεν έχουν λάβει την τελική καταδίκη. Ο Θεός, ενώ έχει πει εδώ και τόσους αιώνες το «μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών», παρατείνει - παρατείνει τον χρόνο, επειδή περιμένει εμάς να διορθωθούμε. Αλλά εμείς παραμένοντας στις κακομοιριές μας αδικούμε τους Αγίους, γιατί δεν μπορούν να λάβουν την τέλεια δόξα, την οποία θα λάβουν μετά την μέλλουσα Κρίση.

Πού θα βρίσκεται η ψυχή μέχρι την κοινή Ανάσταση. -Αέναη επΑνάσταση

Η προσευχή και τα μνημόσυνα για τους κεκοιμημένους

- Γέροντα, οι υπόδικοι νεκροί μπορούν να προσεύχονται;

- Έρχονται σε συναίσθηση και ζητούν βοήθεια, αλλά δεν μπορούν να βοηθήσουν τον εαυτό τους. Όσοι βρίσκονται στον Άδη μόνον ένα πράγμα θα ήθελαν από τον Χριστό: να ζήσουν πέντε λεπτά, για να μετανοήσουν. Εμείς που ζούμε, έχουμε περιθώρια μετανοίας, ενώ οι καημένοι οι κεκοιμημένοι δεν μπορούν πια μόνιμοι τους να καλυτερεύσουν την θέση τους, αλλά περιμένουν από μας βοήθεια. Γι' αυτό έχουμε χρέος να τους βοηθούμε με την προσευχή μας.

Μου λέει ο λογισμός ότι μόνον το δέκα τοις εκατό από τους υπόδικους νεκρούς βρίσκονται σε δαιμονική κατάσταση και, εκεί που είναι, βρίζουν τον Θεό, όπως οι δαίμονες. Δεν ζητούν βοήθεια, αλλά και δεν δέχονται βοήθεια. Γιατί, τι να τους κάνει ο Θεός; Σαν ένα παιδί που απομακρύνεται από τον πατέρα του, σπαταλάει όλη την περιουσία του και από πάνω βρίζει τον πατέρα του. Ε, τι να το κάνει αυτό ο πατέρας του;

Οι άλλοι όμως υπόδικοι, που έχουν λίγο φιλότιμο, αισθάνονται την ενοχή τους, μετανοούν και υποφέρουν για τις αμαρτίες τους. Ζητούν να βοηθηθούν και βοηθιούνται θετικά με τις προσευχές των πιστών. Τους δίνει δηλαδή ο Θεός μια ευκαιρία, τώρα που είναι υπόδικοι, να βοηθηθούν μέχρι να γίνη η Δευτέρα Παρουσία. Και όπως σ' αυτήν την ζωή, αν κάποιος είναι φίλος με τον βασιλιά, μπορεί να μεσολαβήσει και να βοηθήσει έναν υπόδικο, έτσι και αν είναι κανείς «φίλος» με τον Θεό, μπορεί να μεσολαβήσει στον Θεό με την προσευχή του και να μεταφέρει τους υπόδικους νεκρούς από την μια «φυλακή» σε άλλη καλύτερη, από το ένα «κρατητήριο» σε ένα άλλο καλύτερο. Ή ακόμη μπορεί να τους μεταφέρει και σε «δωμάτιο» ή σε «διαμέρισμα».

Όπως ανακουφίζουμε τους φυλακισμένους με αναψυκτικά κ.λπ. που τους πηγαίνουμε, έτσι και τους νεκρούς τους ανακουφίζουμε με τις προσευχές και τις ελεημοσύνες που κάνουμε για την ψυχή τους. Οι προσευχές των ζώντων για τους κεκοιμημένους και τα μνημόσυνα είναι η τελευταία ευκαιρία που δίνει ο Θεός στους κεκοιμημένους να βοηθηθούν, μέχρι να γίνη η τελική Κρίση. Μετά την δίκη δεν θα υπάρχει πλέον δυνατότητα να βοηθηθούν.

Ο Θεός θέλει να βοηθήσει τους κεκοιμημένους, γιατί πονάει για την σωτηρία τους, αλλά δεν το κάνει, γιατί έχει αρχοντιά. Δεν θέλει να δώσει δικαίωμα στον διάβολο να πη: «Πως τον σώζεις αυτόν, ενώ δεν κοπίασε;». Όταν όμως εμείς προσευχόμαστε για τους κεκοιμημένους, Του δίνουμε το δικαίωμα να επεμβαίνει. Περισσότερο μάλιστα συγκινείται ο Θεός, όταν κάνουμε προσευχή για τους κεκοιμημένους παρά για τους ζώντες.

Γι' αυτό και η Εκκλησία μας έχει τα κόλλυβα, τα μνημόσυνα. Τα μνημόσυνα είναι ο καλύτερος δικηγόρος για τις ψυχές των κεκοιμημένων. Έχουν την δυνατότητα και από την κόλαση να βγάλουν την ψυχή. Κι εσείς σε κάθε Θεία Λειτουργία να διαβάζετε κόλλυβο για τους κεκοιμημένους. Έχει νόημα το σιτάρι. «Σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία», λέει η Γραφή.

Στον κόσμο μερικοί βαριούνται να βράσουν λίγο σιτάρι και πηγαίνουν στην εκκλησία σταφίδες, κουραμπιέδες, κουλουράκια, για να τα διαβάσουν οι ιερείς. Και βλέπεις, εκεί στο Άγιον Όρος κάτι γεροντάκια τα καημένα σε κάθε Θεία Λειτουργία κάνουν κόλλυβο και για τους κεκοιμημένους και για τον Άγιο που γιορτάζει, για να έχουν την ευλογία του.

- Γέροντα, αυτοί που έχουν πεθάνει πρόσφατα έχουν μεγαλύτερη ανάγκη από προσευχή;

- Εμ, όταν μπαίνει κάποιος στην φυλακή, στην αρχή δεν δυσκολεύεται πιο πολύ; Να κάνουμε προσευχή για τους κεκοιμημένους που δεν ευαρέστησαν στον Θεό, για να κάνει κάτι και γι' αυτούς ο Θεός. Ιδίως, όταν ξέρουμε ότι κάποιος ήταν σκληρός - θέλω να πω, ότι φαινόταν σκληρός, γιατί μπορεί να νομίζουμε ότι ήταν σκληρός, αλλά στην πραγματικότητα να μην ήταν - και είχε και αμαρτωλή ζωή, τότε να κάνουμε πολλή προσευχή, Θείες Λειτουργίες, Σαρανταλείτουργα για την ψυχή του και να δίνουμε ελεημοσύνη σε φτωχούς για την σωτηρία της ψυχής του, για να ευχηθούν οι φτωχοί «ν' αγιάσουν τα κόκκαλά του», ώστε να καμφθή ο Θεός και να τον ελεήσει. Έτσι, ό,τι δεν έκανε εκείνος, το κάνουμε εμείς γι' αυτόν. Ενώ ένας άνθρωπος που είχε καλωσύνη, ακόμη και αν η ζωή του δεν ήταν καλή, επειδή είχε καλή διάθεση, με λίγη προσευχή πολύ βοηθιέται.

Έχω υπ' όψιν μου γεγονότα που μαρτυρούν πόσο οι κεκοιμημένοι βοηθιούνται με την προσευχή πνευματικών ανθρώπων. Κάποιος ήρθε στο Καλύβι και μου είπε με κλάματα: «Γέροντα, δεν έκανα προσευχή για κάποιον γνωστό μου κεκοιμημένο και μου παρουσιάστηκε στον ύπνο μου. «Είκοσι μέρες, μου είπε, έχεις να με βοηθήσης· με ξέχασες και υποφέρω». Πράγματι, μου λέει, εδώ και είκοσι μέρες είχα ξεχασθή με διάφορες μέριμνες και ούτε για τον εαυτό μου δεν προσευχόμουν».

- Όταν, Γέροντα, πεθάνη κάποιος και μας ζητήσουν να προσευχηθούμε γι' αυτόν, είναι καλό να κάνουμε κάθε μέρα ένα κομποσχοίνι μέχρι τα σαράντα;

- Άμα κάνης κομποσχοίνι γι' αυτόν, βάλε και άλλους κεκοιμημένους. Γιατί να πάη μια αμαξοστοιχία στον προορισμό της με έναν μόνον επιβάτη, ενώ χωράει και άλλους; Πόσοι κεκοιμημένοι έχουν ανάγκη οι καημένοι και ζητούν βοήθεια και δεν έχουν κανέναν να προσευχηθή γι' αυτούς! Μερικοί κάθε τόσο κάνουν μνημόσυνο μόνο για κάποιον δικό τους. Με αυτόν τον τρόπο δεν βοηθιέται ούτε ο δικός τους, γιατί η προσευχή τους δεν είναι τόσο ευάρεστη στον Θεό. Αφού τόσα μνημόσυνα έκαναν γι' αυτόν, ας κάνουν συγχρόνως και για τους ξένους.

- Γέροντα, με απασχολεί μερικές φορές η σωτηρία του πατέρα μου, γιατί δεν είχε καμμιά σχέση με την Εκκλησία.

- Δεν ξέρεις την κρίση του Θεού την τελευταία στιγμή. Πότε σε απασχολεί; κάθε Σάββατο;

- Δεν έχω παρακολουθήσει, αλλά γιατί το Σάββατο;

- Γιατί αυτήν την ημέρα την δικαιούνται οι κεκοιμημένοι.

- Γέροντα, οι νεκροί που δεν έχουν ανθρώπους να προσεύχωνται γι' αυτούς βοηθιούνται από τις προσευχές εκείνων που προσεύχονται γενικά για τους κεκοιμημένους;

- Και βέβαια βοηθιούνται. Εγώ, όταν προσεύχωμαι για όλους τους κεκοιμημένους, βλέπω στον ύπνο μου τους γονείς μου, γιατί αναπαύονται από την προσευχή που κάνω. Κάθε φορά που έχω Θεία Λειτουργία, κάνω και γενικό μνημόσυνο για όλους τους κεκοιμημένους και εύχομαι για τους βασιλείς, για τους αρχιερείς κ.λπ. και στο τέλος λέω «και υπέρ των ονόματα ουκ εμνημονεύθησαν».

Αν καμμιά φορά δεν κάνω ευχή για τους κεκοιμημένους, παρουσιάζονται γνωστοί κεκοιμημένοι μπροστά μου. Έναν συγγενή μου, που είχε σκοτωθή στον πόλεμο, τον είδα ολόκληρο μπροστά μου μετά την Θεία Λειτουργία, την ώρα του μνημοσύνου, γιατί αυτόν δεν τον είχα γραμμένο με τα ονόματα των κεκοιμημένων, επειδή

μνημονευόταν στην Προσκομιδή με τους ηρωικώς πεσόντες. Κι εσείς στην Αγία Πρόθεση να μη δίνετε να μνημονευθούν μόνον ονόματα ασθενών, αλλά και ονόματα κεκοιμημένων, γιατί μεγαλύτερη ανάγκη έχουν οι κεκοιμημένοι.

Το καλύτερο μνημόσυνο για τους κεκοιμημένους

Το καλύτερο από όλα τα μνημόσυνα που μπορούμε να κάνουμε για τους κεκοιμημένους είναι η προσεκτική ζωή μας, ο αγώνας που θα κάνουμε, για να κόψουμε τα ελαττώματά μας και να λαμπικάρουμε την ψυχή μας. Γιατί η δική μας ελευθερία από τα υλικά πράγματα και από τα ψυχικά πάθη, εκτός από την δική μας ανακούφιση, έχει ως αποτέλεσμα και την ανακούφιση των κεκοιμημένων προπάππων όλης της γενιάς μας. Οι κεκοιμημένοι νιώθουν χαρά, όταν ένας απόγονός τους είναι κοντά στον Θεό.

Αν εμείς δεν είμαστε σε καλή πνευματική κατάσταση, τότε υποφέρουν οι κεκοιμημένοι γονείς μας, ο παππούς μας, ο προπάππος μας, όλες οι γενεές. «Δες τι απογόνους κάναμε!», λένε και στενοχωριούνται. Αν όμως είμαστε σε καλή πνευματική κατάσταση, ευφραίνονται, γιατί και αυτοί έγιναν συνεργοί να γεννηθούμε και ο Θεός κατά κάποιον τρόπο υποχρεώνεται να τους βοηθήσει. Αυτό δηλαδή που θα δώσει χαρά στους κεκοιμημένους είναι να αγωνισθούμε να ευαρεστήσουμε στον Θεό με την ζωή μας, ώστε να τους συναντήσουμε στον Παράδεισο και να ζήσουμε όλοι μαζί στην αιώνια ζωή.

Επομένως, αξίζει τον κόπο να χτυπήσουμε τον παλαιό μας άνθρωπο, για να γίνη καινός και να μη βλάβη πια ούτε τον εαυτό του ούτε τους άλλους ανθρώπους, αλλά να βοηθήσει και τον εαυτό του και τους άλλους, είτε ζώντες είναι είτε κεκοιμημένοι.

Από το βιβλίο: «Οι δοκιμασίες στη ζωή μας» Ιερών Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2002

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr